

shariatkhoda.org

شریعت خدا: ضمیمه ۵: سبت و روز رفتن به کلیسا، دو چیز متفاوت

روز رفتن به کلیسا چیست؟

هیچ فرمانی درباره روز مشخصی برای عبادت وجود ندارد

بباید این مطالعه را با پرداختن مستقیم به موضوع آغاز کنیم: هیچ فرمانی از سوی خدا وجود ندارد که نشان دهد یک مسیحی باید در چه روزی به کلیسا برود، اما فرمانی وجود دارد که تعیین می‌کند در چه روزی باید استراحت کند.

مسیحی می‌تواند پنطیکاستی، بپتیست، کاتولیک، پروتستان یا از هر فرقه دیگری باشد و در روز یکشنبه یا هر روز دیگر در جلسات عبادت و مطالعه کتاب مقدس شرکت کند، اما این امر او را از وظیفه استراحت در روزی که خدا مقرر کرده است، یعنی روز هفتم، معاف نمی‌کند.

عبادت می‌تواند در هر روز انجام شود

خدا هرگز مشخص نکرده است که فرزندانش روی زمین در چه روزی باید او را عبادت کنند: نه شنبه، نه یکشنبه، نه دوشنبه، سه‌شنبه و غیره.

هر روزی که یک مسیحی بخواهد خدا را با دعا، نیایش و مطالعات خود عبادت کند، می‌تواند این کار را انجام دهد، چه به تنهایی، چه با خانواده، یا در گروهی از برادران. روزی که او با برادران خود برای پرستش خدا گرد هم می‌آید، هیچ ارتباطی با فرمان چهارم ندارد و به هیچ فرمان دیگری که از سوی خدا، پدر، پسر و روح القدس داده شده است، مرتبط نیست.

فرمان روز هفتم

تمرکز بر استراحت است، نه عبادت

اگر خدا واقعاً می‌خواست که فرزندان او در روز سبت (یا یکشنبه) به **خیمه اجتماع**، **معبد** یا کلیسا بروند، قطعاً این جزئیات مهم را در فرمان خود ذکر می‌کرد.

اما، همان‌طور که در ادامه خواهیم دید، چنین چیزی هرگز اتفاق نیفتاد. این فرمان تنها می‌گوید که نباید کار کنیم و نباید کسی، حتی حیوانات را مجبور به کار کردن در روزی که خدا آن را مقدس ساخته است، کنیم.

به چه دلیلی خدا روز هفتم را جدا کرد؟

خدا در بسیاری از بخش‌های کتاب مقدس از سبت به عنوان یک روز مقدس (جدا شده، متبرک) یاد می‌کند، که از هفته خلقت آغاز می‌شود:

“و خدا در روز هفتم کار خود را که ساخته بود به پایان رسانید، و در آن روز از همه کار خود که ساخته بود، آرامی گرفت [عبری: **שבת**] (شبات) فعل: توقف کردن، استراحت کردن، باز ایستادن]. و خدا روز هفتم را برکت داد و آن را تقدیس کرد [عبری: **קדוש**] (قدوش) صفت: مقدس، متبرک، جدا شده]، زیرا در آن روز از همه کار خود که ساخته و انجام داده بود، آرام گرفت” (پیدایش ۲:۲-۳).

در این نخستین اشاره به سبت، خدا بنیان فرمانی را گذاشت که بعداً با جزئیات بیشتری به ما داده شد، که شامل موارد زیر است:

۱. خالق این روز را از شش روزی که قبل از آن بودند (یکشنبه، دوشنبه، سه‌شنبه و غیره) جدا کرد.
۲. او در این روز استراحت کرد. ما به‌وضوح می‌دانیم که خالق نیازی به استراحت ندارد، زیرا خدا روح است (یوحنا ۴:۲۴). اما او از این زبان انسانی استفاده کرد که در الهیات به آن انسان‌وارنمایی

(آنتروپومورفیسم) گفته می‌شود، تا ما درک کنیم که او از فرزندانش روی زمین انتظار دارد در روز هفتم چه کاری انجام دهند: استراحت، که در عبری “شبات” نامیده می‌شود.

در روز هفتم خدا کار خود را که انجام داده بود، به پایان رساند؛ پس در روز هفتم از همه کارهای خود آرام گرفت. سپس خدا روز هفتم را برکت داد و آن را مقدس ساخت، زیرا در آن روز از همه کارهای آفرینشی که انجام داده بود، آرام گرفت.

سبت و گناه

این واقعیت که تقدیس (یا جدا شدن) روز هفتم از سایر روزها این قدر زود در تاریخ بشر رخ داده است، از اهمیت بالایی برخوردار است، زیرا نشان می‌دهد که خواسته خالق برای استراحت ما در این روز خاص، به گناه مرتبط نیست، چراکه گناه هنوز بر روی زمین وجود نداشت. این موضوع نشان می‌دهد که در آسمان و روی زمین جدید نیز همچنان در روز هفتم استراحت خواهیم کرد.

سبت و یهودیت

همچنین باید توجه داشت که این یک سنت یهودیت نیست، زیرا ابراهیم، که بنیان‌گذار قوم یهود شد، تا چندین قرن بعد از این فرمان در صحنه ظاهر نمی‌شود. بلکه این مسئله، راهی است که خداوند از طریق آن رفتار خود را در این روز به فرزندان واقعی‌اش روی زمین نشان می‌دهد، تا بتوانیم از پدر خود تقلید کنیم، همان‌طور که عیسی انجام داد:

“آمین، آمین، به شما می‌گویم: پسر از خود هیچ کاری نمی‌تواند بکند، مگر آنچه را که می‌بیند پدر انجام می‌دهد؛ زیرا هرآنچه او انجام دهد، پسر نیز همان را انجام خواهد داد” (یوحنا ۵:۱۹).

جزئیات بیشتر درباره فرمان چهارم

روز هفتم در پیدایش

این مرجع در پیدایش، بیش از حد روشن می‌کند که خالق، روز هفتم را از تمام روزهای دیگر جدا کرد و این روز، روز استراحت است.

تا این لحظه در کتاب مقدس، خداوند به‌طور مشخص بیان نکرده بود که انسان، که روز قبل خلق شده بود، باید در روز هفتم چه کاری انجام دهد. فقط زمانی که قوم برگزیده سفر خود را به سوی سرزمین موعود آغاز کردند، خدا دستورالعمل‌های دقیقی درباره روز هفتم به آنها داد.

پس از ۴۰۰ سال زندگی به‌عنوان برده در سرزمینی بت‌پرست، قوم برگزیده نیاز به توضیحی روشن درباره روز هفتم داشتند. این همان چیزی است که خداوند شخصاً بر روی لوح سنگی نوشت تا همه بفهمند که این خداوند است، و نه یک انسان، که این دستورات را صادر کرده است.

فرمان چهارم به‌طور کامل

بیا بید بینیم که خداوند در مورد روز هفتم چه نوشته است:

“روز سبت را **یادکن** [عبری: *זכר* (زاکار) فعل: به یاد آوردن، یادآوری] تا آن را تقدیس کنی [عبری: *שבת* (کادش) فعل: مقدس کردن، تقدیس کردن]. شش روز کار کن و همه کارهایت را انجام بده [عبری: *מלאכה* (ملاره) اسم: کار، شغل]؛ اما روز هفتم [عبری: *יום השביעי* (یوم هشویعی)] روز استراحت است برای یهوه، خدای تو. در آن روز هیچ کاری انجام نده، نه تو، نه پسر، نه دختر، نه غلامت، نه کنیزت، نه حیوانت، و نه بیگانه‌ای که در دروازه‌های تو ساکن است. زیرا در شش روز، یهوه آسمان و زمین و دریا و هرآنچه را که در آنهاست، آفرید و در روز هفتم آرام گرفت؛ بنابراین، یهوه روز سبت را برکت داد و آن را مقدس ساخت” (خروج ۲۰:۸-۱۱).

چرا این فرمان با فعل “یاد کن” آغاز می‌شود؟

یادآوری یک عمل از پیش موجود

این واقعیت که خداوند این فرمان را با فعل “یاد کن” [عبری: **יָדַע**] (زاکار) فعل: به یاد آوردن، یادآوری] آغاز می‌کند، کاملاً روشن می‌سازد که استراحت در روز هفتم برای قوم او چیز جدیدی نبود.

به دلیل وضعیت بردگی آنها در مصر، آنها نمی‌توانستند این کار را اغلب و به روش صحیح انجام دهند. همچنین توجه داشته باشید که این فرمان، با اختلاف زیاد، مفصل‌ترین فرمان در میان ده فرمانی است که به مردم داده شده و یک‌سوم از آیات مربوط به ده فرمان را به خود اختصاص داده است.

تمرکز این فرمان

ما می‌توانیم به‌طور مفصل درباره این بخش از خروج صحبت کنیم، اما هدف من از این مطالعه این است که نشان دهم که خداوند در فرمان چهارم هیچ اشاره‌ای به پرستش خدا، گردهمایی در مکانی برای سرود خواندن، دعا کردن یا مطالعه کتاب مقدس نکرده است.

آنچه او تأکید کرده است این است که ما باید به یاد داشته باشیم که این روز، یعنی روز هفتم، همان روزی است که او تقدیس و به‌عنوان روز استراحت جدا کرده است.

استراحت برای همه اجباری است

فرمان خدا برای استراحت در روز هفتم آن‌قدر جدی است که او این فرمان را گسترش داد تا شامل بازدیدکنندگان (بیگانگان)، کارمندان (خادمان) و حتی حیوانات شود، تا به‌وضوح نشان دهد که هیچ کاری دنیوی در این روز مجاز نیست.

کار خدا، نیازهای اساسی و اعمال نیک در روز سبت

تعالیم عیسی درباره سبت

هنگامی که او در میان ما بود، عیسی به وضوح نشان داد که کارهایی که مربوط به مأموریت خدا بر روی زمین است (یوحنا ۵:۱۷)، نیازهای اساسی انسان مانند خوردن غذا (متی ۱۲:۱)، و اعمال نیک نسبت به دیگران (یوحنا ۷:۲۳) در روز هفتم قابل انجام هستند و باید انجام شوند، بدون اینکه فرمان چهارم شکسته شود.

استراحت و لذت بردن از خدا

در روز هفتم، فرزند خدا از کارهای خود استراحت می‌کند و بدین وسیله از پدر خود در آسمان پیروی می‌کند. او همچنین خدا را پرستش می‌کند و از شریعت او لذت می‌برد، نه تنها در روز هفتم، بلکه در تمامی روزهای هفته.

فرزند خدا از اطاعت از هرآنچه که پدرش به او آموخته است، خرسند و خوشحال است: *“خوشا به حال کسی که در مشورت شریران گام بر نمی‌دارد، در راه گناهکاران نمی‌ایستد، و در مجلس استهزاکنندگان نمی‌نشیند، بلکه لذت او در شریعت خداوند است و روز و شب در شریعت او تفکر می‌کند”* (مزمور ۱-۲؛ همچنین ببینید: مزمور ۴۰:۸؛ ۱۱۲:۱؛ ۱۱۹:۱۱؛ ۱۱۹:۳۵؛ ۱۱۹:۴۸؛ ۱۱۹:۷۲؛ ۱۱۹:۹۲؛ ایوب ۲۳:۱۲؛ ارمیا ۱۵:۶؛ لوقا ۲:۳۷؛ اول یوحنا ۳:۵).

وعده در اشعیا ۱۳:۵۸-۱۴

خداوند از پیامبر اشعیا به عنوان سخنگوی خود استفاده کرد تا یکی از زیباترین وعده‌های کتاب مقدس را به کسانی که با رعایت سبت به عنوان روز استراحت از او اطاعت می‌کنند، اعلام کند: *“اگر پای خود را از بی‌حرمتی به سبت، و از انجام خواسته خود در روز مقدس من بازداری؛ اگر سبت را لذت بخش بخوانی، مقدس و پر جلال از جانب خداوند؛ و او را حرمت نهی، نه اینکه راه‌های خود را دنبال کنی، نه اراده خود را بجویی، و نه سخنان بی‌پرده بگویی، آنگاه در خداوند شادمان خواهی شد، و تو را بر بلندی‌های زمین سوار خواهم کرد، و تو را از میراث پدرت یعقوب تغذیه خواهم نمود؛ زیرا دهان خداوند سخن گفته است”* (اشعیا ۱۳:۵۸-۱۴).

برکات سبت برای غیر یهودیان نیز هست

غیر یهودیان و روز هفتم

یک وعده خاص و زیبا که به روز هفتم مرتبط است، برای کسانی که به دنبال برکات خدا هستند، محفوظ شده است. خداوند از طریق همین پیامبر روشن ساخت که برکات سبت محدود به یهودیان نیست.

وعده خدا به غیر یهودیانی که سبت را نگه می‌دارند

“و اما غیر یهودیانی [برو] (نفیکار) بیگانگان، غریبه‌ها، غیر یهودیان] که به خداوند پیوسته‌اند تا او را خدمت کنند، نام خداوند را دوست بدارند، و بندگان او باشند، همه کسانی که **سبت را نگاه می‌دارند** و آن را بی‌حرمت نمی‌کنند، و **عهد مرا می‌پذیرند**، آنان را به کوه مقدس خود خواهم آورد و در خانه عبادت خود شادمانشان خواهم ساخت؛ قربانی‌های سوختنی و ذبیحه‌های ایشان بر مذبح من مقبول خواهد شد؛ زیرا خانه من، خانه عبادت برای تمامی قوم‌ها نامیده خواهد شد” (اشعیا ۶:۵۶-۷).

شنبه و فعالیت‌های کلیسا

استراحت در روز هفتم

مسیحی مطیع، چه یک یهودی مسیحی باشد و چه یک غیر یهودی، در روز هفتم استراحت می‌کند، زیرا این همان روزی است که خداوند او را به استراحت در آن فرمان داده است و نه هیچ روز دیگری.

اگر می‌خواهید در گروهی با خداوند ارتباط داشته باشید یا همراه با برادران و خواهران خود در مسیح او را پرستش کنید، می‌توانید این کار را هر زمان که فرصتی پیش آید انجام دهید، که معمولاً در روزهای یکشنبه و همچنین در روزهای چهارشنبه یا پنجشنبه اتفاق می‌افتد، زمانی که بسیاری از کلیساها جلسات دعا، آموزش، شفا و دیگر خدمات را برگزار می‌کنند.

حضور در کنیسه در روزهای شنبه

هم یهودیان در دوران کتاب مقدس و هم یهودیان ارتدوکس امروزی در روزهای شنبه به کنیسه می‌روند، زیرا این کار به‌طور طبیعی راحت‌تر است، چراکه آنها در این روز، در اطاعت از فرمان چهارم، کار نمی‌کنند.

عیسی و روز سبت

حضور منظم او در معبد

عیسی خود به‌طور منظم در روزهای شنبه در معبد حضور می‌یافت، اما در هیچ زمانی بیان نکرد که او به معبد در روز هفتم می‌رفت، زیرا این بخشی از فرمان چهارم بود—چراکه این‌گونه نیست.

مدل معبد اورشلیم پیش از آنکه توسط رومیان در سال ۷۰ میلادی تخریب شود. عیسی به‌طور منظم در معبد و کنیسه‌ها حضور می‌یافت و موعظه می‌کرد.

عیسی در روز سبت برای نجات جان‌ها کار می‌کرد

عیسی در هر هفت روز هفته مشغول انجام کار پدر خود بود:

“غذای من”، عیسی گفت، “این است که اراده او را که مرا فرستاده انجام دهم و کار او را به پایان برسانم” (یوحنا ۴:۳۴).

و همچنین:

“اما عیسی به آنان پاسخ داد: «پدر من تا کنون کار کرده است، و من نیز کار می‌کنم»” (یوحنا ۵:۱۷).

در روز سبت، او اغلب بیشترین تعداد مردم را در معبد می‌یافت که نیاز به شنیدن پیام پادشاهی داشتند: “او به ناصره، جایی که در آن پرورش یافته بود، آمد، و در روز سبت طبق عادت خود به کنیسه رفت و برای خواندن ایستاد” (لوقا ۴:۱۶).

تعلیم عیسی، از طریق کلام و الگو

یک شاگرد واقعی مسیح، زندگی خود را در همه زمینه‌ها مطابق با او شکل می‌دهد. او به‌طور واضح نشان داد که اگر او را دوست داشته باشیم، از پدر و پسر اطاعت خواهیم کرد. این یک الزام برای افراد ضعیف نیست، بلکه برای

کسانی است که چشم‌های خود را بر پادشاهی خدا متمرکز کرده‌اند و آماده‌اند هر کاری که لازم است انجام دهند تا زندگی ابدی را به دست آورند. حتی اگر این امر باعث مخالفت دوستان، کلیسا و خانواده شود.

فرمان مربوط به **مو و ریش**، **تزی زیت**، **ختنه**، **سبت**، و گوشت‌های حرام توسط تقریباً تمام مسیحیت نادیده گرفته شده‌اند، و کسانی که از پیروی از جمعیت خودداری می‌کنند، مطمئناً با آزار و اذیت مواجه خواهند شد، همان‌طور که عیسی به ما گفت.

اطاعت از خدا نیازمند شجاعت است، اما پاداش آن زندگی ابدی است.